

Douglas Macgregor, The american Conservative: Washington môže ľutovať svoju úlohu vo vojne na Ukrajine

- CZ24 News | 21. října 2022

USA/UKRAJINA: Washington môže ľutovať svoju úlohu vo vojne na Ukrajine, píše Douglas Macgregor pre [The american Conservative](#)

Ilustračné foto

Henry Kissinger, bývalý poradca pre národnú bezpečnosť a minister zahraničných vecí za prezidentov Nixona a Forda, o vojne vo Vietname povedal: "Nikdy sme tam nemali byť." Čoskoro Američania, dokonca aj politici v Beltwayi, dospejú k rovnakému záveru o ukrajinskej zástupnej vojne Washingtonu proti Rusku.

Nikto v Bielom dome, Senáte ani v Snemovni reprezentantov si vedome nevytýčil cieľ premeniť zástupnú ukrajinskú vojnu s Moskvou na súťaž "konkurenčného spoločenského kolapsu" medzi Ruskom a NATO. Ale sme tu. Nikto si nepredstavoval, že Bidenova administratíva a dvojstranná vojnová strana zaženú Američanov a Európanov do politického, vojenského a hospodárskeho údolia smrti, z ktorého niet ľahkého úniku. Presne to sa však deje.

Washington zatiaľ zostáva voči tomuto vývoju slepý. **Či už v tlači, rozhlase, televízii alebo na internete, príbeh je jasný: napriek strašným stratám - najmenej 400 000 ukrajinských obetí na bojisku vrátane 100 000 vojakov zabitých v boji - ukrajinské sily víťazia. Okrem toho sa v**

tomto naratív hovorí, že americká finančná a hospodárska dominancia nakoniec prevalcuje klamlivo slabú ruskú ekonomiku.

Ukrajinský víťazný naratív síce vo veľkej miere ťaží zo západných médií, ktoré aktívne “vyladujú” opačné názory a vykresľujú Rusko a jeho ozbrojené sily v tom najhoršom možnom svetle. Určite tomu napomáha aj skutočnosť, že takmer polstoročie studenej vojny podmienilo Američanov, aby si o Rusoch mysleli to najhoršie.

Vo vnútri Beltwaya však pôsobí aj istá miera “pravej viery”, stav národného narcizmu, ktorý verí, že Washington môže kontrolovať to, čo sa deje tisíce kilometrov ďaleko na východnej Ukrajine. Toto posolstvo rezonuje v Kongrese, pretože sa opiera o kritický strategický predpoklad, ktorý americkí občania zatiaľ nespochybnili: že americká národná moc je neobmedzená a neobmedzená – akoby sa séria strategických zlyhaní od Vietnamu po Afganistan nikdy nestala.

Vzhľadom na to, že amerických politikov vždy viac zamestnávajú domáce záležitosti ako zahraničná politika, členovia Kongresu si rýchlo osvojujú “pravú vieru”. Táto viera vysvetľuje, prečo si poslanci posledných osem rokov mysleli, že budúca vojna s Ruskom je málo riziková záležitosť. Ukrajinci by poskytli potravu pre delá a Washington by zabezpečil drahé zbrane a muníciu.

Je predvídateľné, že riadiace strategické zásady Washingtonu sa oproti predchádzajúcim intervenciám USA vo svete nezmenili. Muddle through: masy vojakov – v tomto prípade Ukrajincov, ktorým radia americkí a spojeneckí dôstojníci – a obrovské prílevy peňazí, vybavenia a technológií.

Ohurujúca povaha samospravodlivosti, ktorú Bidenova administratíva na seba berie, keď útočí na niekdajších strategických partnerov, ako je Saudská Arábia, alebo keď moralizuje pekinské vedenie, alebo keď jej mediálni zástupcovia vyjadrujú pohrdanie ruským štátom, je vyslovene nebezpečná. **Politické osobnosti vo Washingtone sú pripravené zhovievavo pristupovať k akémukoľvek priestupku, ak je spáchaný v mene zničenia Ruska.** Nevnímajú zahraničnú politiku USA v kontexte širšej stratégie, ani nechápu schopnosť Ruska ublížiť Spojeným štátom, čo je bizarný úsudok o skutočnom vojenskom a hospodárskom potenciáli Ruska.

Výsledkom je toxická atmosféra ideologickej nenávisti, vďaka ktorej je ťažké si predstaviť, že by súčasný minister zahraničných vecí USA niekedy podpísal medzinárodnú dohodu, v ktorej by sa zriekol vojny ako nástroja národnej politiky USA, ako to urobil minister zahraničných vecí Frank Kellogg v roku 1928. Ale ako varovala jedna zo Shakespeareových postáv v Kupcovi benátskom: “Pravda vyjde najavo.”

Prebiehajúce budovanie 700 000 ruských jednotiek s modernou technikou v západnom Rusku, na východnej Ukrajine a v Bielorusku je priamym dôsledkom rozhodnutia Moskvy prijať pružnú, strategickú obranu území, ktorých sa zmocnila v prvých mesiacoch vojny. Bolo to múdre, hoci v Rusku politicky nepopulárne rozhodnutie. Táto stratégia však bola úspešná. Ukrajinské straty boli katastrofálne a do novembra budú ruské sily v pozícii, keď budú môcť zasadiť knockoutový úder.

Dnes sa v médiách objavujú správy, že Kyjev môže byť pod tlakom, aby pred novembrovými voľbami v polovici volebného obdobia podnikol ďalšie protiútoky proti ruskej obrane v Chersone (južná Ukrajina). V tejto chvíli je vynaloženie zvyškov ukrajinskej krvi na vyhnutie ruských síl z Ukrajiny sotva synonymom zachovania ukrajinského štátu. Je tiež otázne, či ďalšie obete Ukrajincov pomôžu Bidenovej administratíve v strednodobých voľbách.

Pravdou je, že červená čiara Moskvy týkajúca sa ukrajinského vstupu do NATO bola vždy reálna. Východná Ukrajina a Krym boli vždy prevažne ruské z hľadiska jazyka, kultúry, histórie a politickej orientácie. Úpadok Európy do hospodárskeho zabudnutia túto zimu je

tiež reálny, rovnako ako podpora ruskej veci v Číne a Indii a rastúca vojenská sila Moskvy.

Pri spätnom pohľade je ľahké pochopiť, ako sa Kongres nechal zlákať obyvateľmi think tankov, lobistami a generálmi vo výslužbe, ktorí sú až na malé výnimky ľuďmi s koktailovou úrovňou znalostí o konvenčnej vojne na vysokej úrovni. Poslanci Snemovne reprezentantov a Senátu boli vyzývaní, aby podporili pochybné stratégie použitia americkej vojenskej pomoci vrátane neuvážených scenárov obmedzenej jadrovej vojny s Ruskom alebo Čínou. Americkí politici z nejakého dôvodu stratili zo zretela realitu, že akékoľvek použitie jadrových zbraní by zahltilo ciele celej národnej politiky.

Nie je to prvýkrát, čo americkí politickí lídri nesprávne odhadli skutočnú povahu situácie. V roku 1969 Kissinger radil prezidentovi Nixonovi proti deeskalácii s odôvodnením, že udržanie amerických vojsk vo Vietname zostáva jednou z mála vyjednávacích zbraní Washingtonu pri rokovaníach s Hanojom. Kissinger sa mýlil. Washington nezískal pri rokovaníach s Hanojom nič tým, že po januári 1969 obetoval vo Vietname viac Američanov.

Vzhľadom na bezútešné vyhliadky Ukrajiny na znovuzískanie strateného územia a jej zhoršujúci sa strategický stav je teraz budúcnosť Ukrajiny v ruských rukách. Pre Washington existuje morálne zodpovedná a praktická odpoveď: Kyjev by mal zastaviť krviprelievania a uzavrieť s Moskvou čo najlepší mier. Žiaľ, pre Washington je toto riešenie nemysliteľné.

Kým bude Washington dodávať Ukrajine hotovosť, vojenskú pomoc a vybavenie, Kyjev bude viesť svoju nevyhratú vojnu a washingtonská vládnuca politická trieda bude profitovať z transferu peňazí do Pentagonu a americkej obrannej priemyselnej základne. Washington, jeho spojenci v NATO a Ukrajinci však nezískajú nič, čo by malo strategickú hodnotu, zatiaľ čo Rusko pravdepodobne posilní. To je vývoj, ktorý bude Washington ľutovať.

AUTOR: Douglas Macgregor

[ZDROJ](#)

Překlad: hlavnespravy